

Ένας κόσμος ιστορίες!

“Τα παραμύθια γράφονται για να κοιμούνται τα παιδιά, και να ξυπνάνε οι μεγάλοι...” έγραψε κάποτε ο μεγάλος παραμυθάς Hans Christian Andersen. Και ποιος μπορεί να αμφισβητήσει μια τόσο μεγάλη αλήθεια;

Σε μια δύσκολη χρονιά, εν μέσω πανδημίας, να τες πάλι οι ιστορίες... να μας πάρουν από το χέρι, να μας παρηγορήσουν, να μας ταξιδέψουν, να μας χαρίσουν δύναμη και υπομονή.

Οι ιστορίες που θα διαβάσετε, δημιουργήθηκαν από τους μαθητές της Δ' Τάξης του 4ου Δημοτικού σχολείου Νέων Μουδανιών κατά το σχολικό έτος 2020-2021, στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Προγράμματος Φιλαναγνωσίας Erasmus+ “Weaving Webs of Stories”, υπό τον συντονισμό της συγγραφέως παιδικών βιβλίων Σταυρούλας Παγώνα, και με τη συνεργασία της δασκάλας του τμήματος, κα Βάγιας Δημισκίδου, της υπεύθυνης της σχολικής βιβλιοθήκης κα Φερενίκης Καπετάνιου και της Διευθύντριας του Σχολείου κας Ευδοξίας Παλαιολόγου.

Ελπίζουμε να τις απολαύσετε όσο και τα παιδιά, όταν τις δημιουργούσαν!

Erasmus+

ΤΟ ΣΚΙΟΥΡΑΚΙ ΜΕ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΟΥΡΑ

Ήταν Άνοιξη, όλα στη φύση είχαν ανθίσει. Το χωριό ήταν πανέμορφο. Τα παιδιά έτρεχαν και γελούσαν. Οι γονείς χάζευαν τα καταπράσινα δέντρα, τα πολύχρωμα λουλούδια και απολάμβαναν την υπέροχη μέρα. Στο δάσος τα σκιουράκια είχαν βγει για τον πρωινό τους περίπατο και για να αναζητήσουν νόστιμα βελανίδια! Ο φίλος μας ο Ουρίτσας ήταν μόνος του. Ήταν πολύ λυπημένος που δεν είχε φίλους. Όλοι τον απέφευγαν, γιατί είχε τη μικρότερη ουρά από όλα τα σκιουράκια. Και του Ουρίτσα, δεν του άρεσε καθόλου που διέφερε από τους υπόλοιπους.

Μια μέρα ένας ξυλοκόπος πλησίασε τη βελανίδια, και ετοιμάστηκε να την κόψει με το μεγάλο πριόνι του. Τα σκιουράκια τρομοκρατήθηκαν... Τι θα γινόταν η φωλιά τους;

Ο ξυλοκόπος κατάφερε να πιάσει όλα τα σκιουράκια και να τα παγιδέψει σε ένα μεταλλικό κλουβί, για να μπορέσει να κάνει ατάραχος τη δουλειά του. Ο Ουρίτσας ήταν ο μοναδικός που ζέφυξε από τα χέρια του... Δάγκωσε δυνατά τα δάχτυλα του ξυλοκόπου με τα κοφτερά του δόντια, και εκείνος από τον πόνο του άνοιξε τα χέρια του, και έτσι ο Ουρίτσας κατάφερε να ξεχλιστρήσει.

Παρόλο που ήταν πληγωμένος από τη συμπεριφορά των άλλων σκίουρων, ο Ουρίτσας χωρίς δεύτερη σκέψη πήγε να τους σώσει. Κατάφερε να κλέψει το κλειδί από την τσέπη του ξυλοκόπου, και κρύφτηκε σε μια γωνιά. Όταν ο ξυλοκόπος δεν κοιτούσε, άνοιξε το κλουβί και ελευθέρωσε τα σκιουράκια!

Τότε όλα μαζί σκαρφάλωσαν πάνω στον ξυλοκόπο και άρχισαν να τον δαγκώνουν, κι εκείνος τρομοκρατημένος το έβαλε στα πόδια. Τα σκιουράκια μετάνιωσαν για την άδικη συμπεριφορά τους προς τον Ουρίτσα, και από εκείνη τη μέρα έγιναν οι πιο καλοί του φίλοι!

Μαριλένα Χατζηδιαμαντή

Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΛΥΚΟΣ

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα βουνό μακρινό ξούσε ένας λύκος κατάμαυρος, μεγάλος, δυνατός και νέος, που τον έλεγαν Ακέλα! Ο Ακέλας ξούσε μόνος και έρημος, και έτσι έμαθε να επιβιώνει στις δύσκολες συνθήκες του βουνού. Όμως ήταν φιλικός με τους ανθρώπους.

Βέβαια ξέχασα να σας πω ότι Ο Ακέλας δεν ήταν ευτυχισμένος. Δεν είχε φίλους ή κάποιον για συντροφιά. Και ξέρετε γιατί; Γιατί γυρω γύρω υπήρχαν σύρματα ψηλά και θεόρατοι βράχοι που τον εμπόδιζαν να φύγει και να πάει όπου θέλει. Και σαν να μην έφτανε αυτό, δυο άγριοι φύλακες φρουρούσαν την περιοχή όλη την ημέρα. Άφηναν μόνο τουρίστες να βλέπουν τον Ακέλα «Το μοναχικό λύκο», στην μοναχική φωλιά του.

Μια μέρα ο Ακέλας είπε στον εαυτό του: Δεν γίνεται να είμαι μόνος μου, έχω καταντήσει φυτοφάγος! Πρέπει να κατεβώ από το βουνό μου, να συναντήσω κι άλλους λύκους, να κάνω φίλους. Βαρέθηκα όλους αυτούς τους τουρίστες που έρχονται για να με δουν. Βαρέθηκα τους φράχτες, τους φύλακες... Όμως πώς να περάσω τους θεόρατους φράχτες που έχτισαν οι άνθρωποι για να έρχονται να με βλέπουν οι τουρίστες;

Την άλλη μέρα ο Ακέλας βρήκε ένα μενταχιόν στο βουνό. Έκπληκτος το κοίταξε και ανακάλυψε πως το μενταχιόν είχε μαγικές ιδιότητες... σαν αυτές που διαβάζουμε συχνά στα παραμύθια! Μα πως βρέθηκε εκεί αυτό το μενταχιόν; Ξαφνικά θυμήθηκε... Κάποτε είχε βοηθήσει μια τουρίστρια, που είχε χαθεί στο βουνό, και φορούσε ένα ίδιο μενταχιόν, να ξαναβρεί το δρόμο της. Ήσως να της είχε πέσει καταλάθος... Μόλις ο Ακέλας ακούμπησε την πατούσα του πάνω στο μενταχιόν, τηλεμεταφέρθηκε έξω από το φράχτη, μακριά από τους θεόρατους βράχους.

Δεν πίστευε στα μάτια του και στην καλή του τύχη! Άρχισε να φωνάζει εν νθουσιασμένος και χαρούμενος «Είμαι ελεύθερος... Είμαι ελεύθερος» κι άρχισε να τρέχει προς το δάσος. Στο δάσος βρήκε μια λύκαινα, με την οποία κάνανε πολλά λυκάκια και έζησαν μαζί για πάντα ευτυχισμένοι.

Θανάσης Χαλκιάς

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΒΡΗΚΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

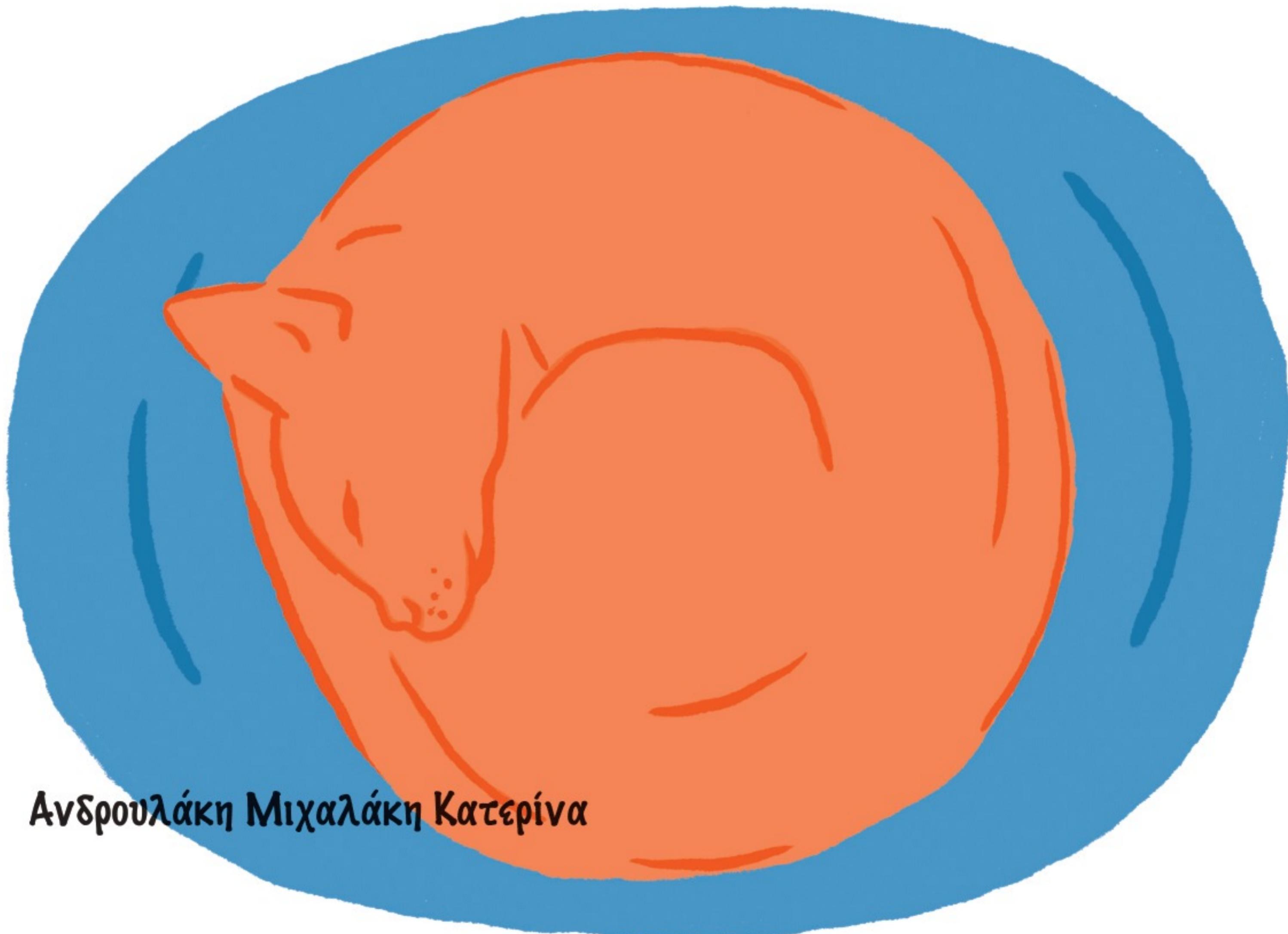
Η Αγάπη ήταν μια γάτα που ζούσε στο δρόμο. Η ζωή της στο δρόμο δεν ήταν εύκολη, καθώς πεινούσε συχνά και κρύωνε όταν ο καιρός χαλούσε. Μια μέρα καθώς ετοιμαζόμασταν με την οικογένειά μου να πάμε βόλτα, ακούσαμε ένα θλιμμένο «νιάου». Στην αρχή δεν δώσαμε και πολύ σημασία. Άλλα όταν ακούσαμε και πάλι τον ίδιο ήχο, βγήκαμε στην αυλή γεμάτοι περιέργεια. Εκεί είδαμε μια μικρή γάτα που μας κοίταζε με παράπονο... Τα μάτια της ήταν τόσο αξιαγάπητα! Τότε ξήτησα από την μαμά μου να την πάρουμε στο σπίτι και να την φροντίζουμε.

Η μαμά μου είπε ότι έπρεπε να το συζητήσει με τον μπαμπά μου. Δεν είναι εύκολη απόφαση να έχεις κατοικίδιο, γιατί θέλει φροντίδα και χρόνο. Αφού το συζήτησαν, αποφάσισαν να την υιοθετήσουμε και έτσι την άλλη μέρα πήγαμε τη γατούλα στο σπίτι μας. Αφού την πήγαμε στον κτηνίατρο και μας είπε ότι είναι μια χαρά, πήγαμε σε ένα πολυκατάστημα για να της αγοράσουμε όλα τα απαραίτητα: γατοκρέβατο για να κοιμάται, γατοτροφές, ένα μπολ για νερό, μια ταΐστρα και πολλά πολλά παιχνίδια!

Όταν πήγαμε στο σπίτι ετοιμάσαμε και το δωμάτιό της. Όμως όταν έπρεπε να ετοιμάσουμε το τραπέζι για το μεσημεριανό φαγητό, εκείνη δεν μας άφηνε στιγμή σε ησυχία. Τριβόταν πάνω στα πόδια μας και ήθελε συνεχώς χάδια. Γι' αυτό και την ονομάσαμε Αχάπη.

Έτσι η μικρή γατούλα βρήκε ένα ζεστό σπιτικό κι εμείς μια χαρούμενη συντροφιά.

Ανδρουλάκη Μιχαλάκη Κατερίνα

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΒΟΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΡΟΝΟΙΟΣ

Μια μέρα σε μια πόλη που η ζωή κυλούσε ομαλά, εμφανίστηκε ένας ιός που τάραζε την ηρεμία της. Αυτός ο ιός, ύπουλος και αόρατος, ονομάστηκε Κορονοϊός.

Οι κάτοικοι της πόλης φοβούνταν πολύ τον Κορωνοιό, γι' αυτό και έμεναν στα σπίτια τους. Μόνο ένας κάτοικος ήταν χενναίος και κυκλοφορούσε στην πόλη. Ήταν ο «Βασιλικός Βόας», ένας υπερήρωας που απέκτησε τις μαγικές του δυνάμεις όταν τον δάγκωσε ένα πράσινο φίδι. Κάθε φορά που η πόλη χρειαζόταν την προστασία του, φορούσε την καταπράσινη στολή του, που ήταν κατασκευασμένη από «Φιδάνιο», ένα σπάνιο υλικό που την έκανε αδιαπέραστη.

Ο Βασιλικός Βόας ήταν ψηλός, γυμνασμένος, με μεγάλα μάτια, και μακριά μύτη. Ήταν έξυπνος με δυνατό μυαλό και υψηλή νοημοσύνη, ταπεινός, εύστροφος, ατρόμητος, πεισματάρης και ευχενικός. Του άρεσε να βοηθάει τους ανθρώπους, και ήταν πάντα χενναιόδωρος και ειλικρινής. Οι ζεχωριστές δυνάμεις του ήταν να κινεί πράγματα με το μυαλό, να τηλεμεταφέρεται, να γίνεται αόρατος και να τρέχει με απίστευτη ταχύτητα. Όμως, η πιο σημαντική του δύναμη, ήταν ότι μπορούσε να καταλαβαίνει τους ανθρώπους και να τους δίνει κουράγιο με τα λόγια του.

Όμως αυτή τη φορά τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά. Έβλεπε ότι ο ιός αυτός ήταν τόσο ύπουλος, γιατί ήταν αόρατος, και δεν μπορούσε να τον εξολοθρεύσει μόνος του. Τότε, αποφάσισε να ενώσει τις δυνάμεις του με τους καλύτερους γιατρούς της χώρας, και όσο εκείνοι προσπαθούσαν στο εργαστήριο να βρουν το φάρμακο για τον Κορονοϊό, εκείνος έδινε κουράγιο και δύναμη στους ανθρώπους, καθώς ήταν ο μόνος που, χάρη στην προστατευτική στολή του,

μπορούσε να τους πλησιάσει και να τους μιλήσει χωρίς κίνδυνο.

Σύντομα οι επιστήμονες ανακάλυψαν το φάρμακο, και έτσι όλοι μαζί, με τη βοήθεια του Βασιλικού Βόα, κατάφεραν να νικήσουν τον αόρατο εχθρό.

Σύντομα όλοι πήραν τη ζωή τους στα χέρια τους και επέστρεψαν στην κανονικότητα.

Θάνος Αντωνίου

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

Μια φορά κι έναν καιρό, μια οικογένεια μετακόμισε από το χωριό στο οποίο ζούσε σε μια μεγάλη πόλη, για να βρούνε δουλειά. Η οικογένεια αυτή είχε ένα παιδί που το έλεγαν Τζακ.

Ο Τζακ ήταν ένα όμορφο, ευαίσθητο, καλόκαρδο και χενναιόδωρο παιδί. Είχε κάστανα μαλλιά, κατακόκκινα μάχουλα και υπέροχα μπλε μάτια. Του άρεσε τόσο πολύ το σχολείο που πάντα ήταν ο καλύτερος μαθητής και συνέχεια βοηθούσε τους άλλους με τα μαθήματα. Κάθε πρωί έφτανε με μεγάλη χαρά, κι έτρεχε να μπει πρώτος στην τάξη. Όμως, υπήρχε κάτι που τον δυσκόλευε πολύ! Ήταν πολύ, μα πάρα πολύ ψηλός για την ηλικία του. Τόσο ψηλός που όταν καθόταν στο θρανίο χια να παρακολουθήσει το μάθημα, τα υπόλοιπα παιδιά δεν έβλεπαν τίποτε. Οι συμμαθητές του έλεγαν να κάθεται στο τελευταίο θρανίο και στα διαλείμματα κανένας δεν τον έκανε παρέα. Όλοι τον κορόιδευαν και τον φώναζαν «Ψηλέα». Στη γυμναστική κανένας δεν τον ήθελε στην ομάδα του, γιατί τον θεωρούσαν όλοι πολύ διαφορετικό.

Στο ποδόσφαιρο τον άφηναν απ' έξω και του έλεγαν ότι από εκεί ψηλά είναι δύσκολο να δει την μπάλα. Στο σχοινάκι έβρισκαν δικαιολογία ότι δεν είχαν τόσο μεγάλο σκοινάκι ώστε να το πηδήξει, ενώ στα μήλα δεν

τον επέλεξε καμία ομάδα επειδή έριχνε την μπάλα τόσο ψηλά, που κανένας δεν μπορούσε να την πιάσει.

Όσο περνούσε ο καιρός ο Τζακ πήγαινε στο σχολείο με μικρότερη διάθεση. Κάθε μέρα ξυπνούσε θλιμμένος, δεν είχε όρεξη και γκρίνιαζε στην μαμά του ότι δεν ήθελε να πάει στο σχολείο. Οι γονείς του και η αδερφή του που τον αχαπούσαν πάρα πολύ και τον στήριζαν πάντα, του έδινα θάρρος και του έλεγαν ότι κάποια στιγμή θα βρει αυτό που του ταιριάζει.

Μια μέρα στο διάλειμμα
όλα τα παιδιά είχαν
φτιάξει την παρέα τους και
κάθισαν να απολαύσουν το
κολατσιό τους. Ο Τζακ ήταν
ολομόναχος και δεν είχε
καθόλου όρεζη για φαγητό.

Ξαφνικά είδε μια
μπάλα του μπάσκετ
πεταμένη στην αυλή
του σχολείου.

Την πήρε στα χέρια του και
άρχισε να παίζει μόνος του.
Όσες βολές κι αν έριχνε
έμπαιναν στο καλάθι η μία
πίσω από την άλλη.

Όλα τα παιδιά είχαν μείνει ακίνητα για ώρα, να τον κοιτάζουν σαστισμένα με μεγάλο θαυμασμό. Όλοι απορούσαν με το ταλέντο του στο μπάσκετ. Δεν είχε χάσει ούτε μια βολή από όσο μακριά κι αν έριχνε. Τότε όλα τα παιδιά μαζεύτηκαν δίπλα του και άρχισαν να το χειροκροτούν και να του λένε ενθαρρυντικά συνθήματα. Όταν τελείωσε με τα σουτάκια όλοι τον ρωτούσαν αν θα τους ήθελε στην ομάδα του.

Από εκείνη την ημέρα όλοι μάλωναν για το ποιος θα τον πάρει με το μέρος του. Στην αυλή όλοι σπρωχνόντουσαν για το ποιος θα κάτσει δίπλα του και στο σχολείο πλέον τον φώναζαν «Ο Καλόκαρδος Γίγαντας». Φαίνεται πως ο Τζακ είχε βρει πια το δρόμο του. Θα συνέχιζε στη ζωή του να είναι καλός και χειραρχός και κάθε μέρα θα έκανε όση περισσότερη προπόνηση μπορούσε για να γίνει ο καλύτερος και διασημότερος μπασκετμπολίστας στον κόσμο.

Αναστάσιος Παυλίδης

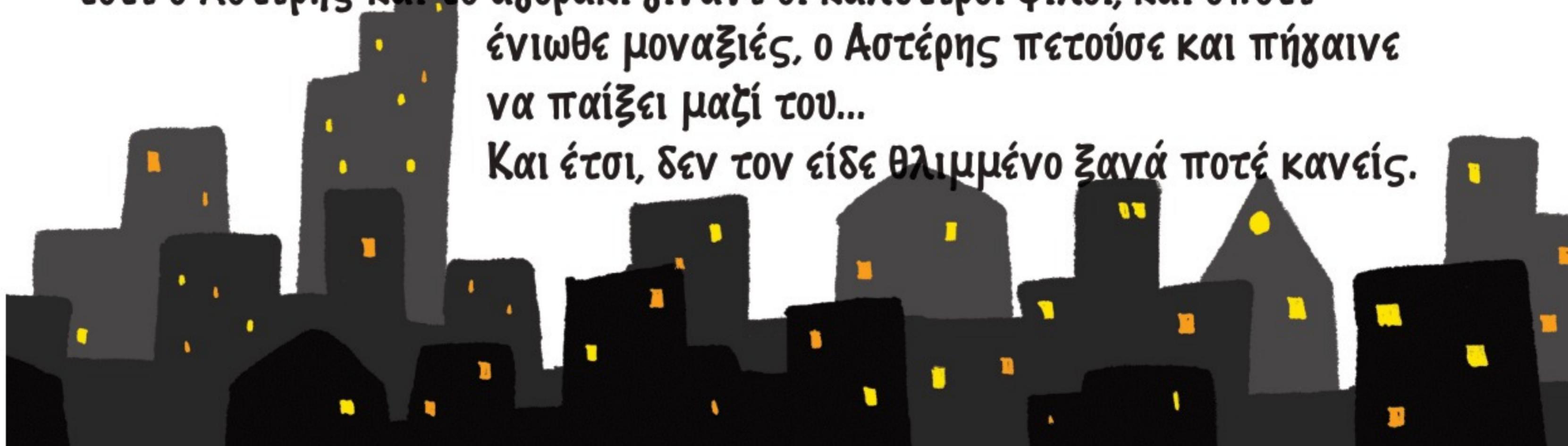
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΣΤΕΡΗΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αγοράκι που το έλεγαν Αστέρη. Ο Αστέρης, ήταν περίπου 7 χρονών, κοντός με καστανά μαλλιά. Ο Αστέρης είχε ένα χάρισμα. Μπορούσε να πετάει. Ήταν όμως θλιμμένος γιατί δεν είχε φίλους. Ζούσε βλέπετε σε ένα χωριό με λίγους κατοίκους, όπου δεν υπήρχαν άλλα παιδιά σαν και αυτόν.

Έτσι κάθε βράδυ όταν όλοι κοιμόντουσαν, πετούσε πάνω από άλλες πόλεις και χωριά, και έβλεπε πως κοιμούνται τα παιδάκια. Πόσο θα ήθελε να παίξει μαζί τους...

Μια νύχτα, σε μια κοντινή πόλη, είδε ένα αγοράκι να κλαίει... Το πλησιάσε και κατάλαβε ότι το αγοράκι είχε χαθεί. Ο Αστέρης χωρίς δεύτερη σκέψη το πήρε στο σπίτι του. Όταν ξύπνησαν, πήγαν στην αστυνομία και έτσι κατάφεραν να βρουν τους γονείς του αγοριού. Από τότε ο Αστέρης και το αγοράκι γίνανε οι καλύτεροι φίλοι, και όποτε ένιωθε μοναξιές, ο Αστέρης πετούσε και πήγαινε να παίξει μαζί του...

Και έτσι, δεν τον είδε θλιμμένο ξανά ποτέ κανείς.

Μάνος Σουντζιάν

Ο Νταρκ

Ο Νταρκ είναι ένα σκυλί που ζει σε ένα σπίτι, σε μια μικρή πόλη που λέγεται Νέα Μουδανιά. Ο Νταρκ έχει μαύρο τρίχωμα, πράσινα μάτια και είναι πολύ ψηλός. Για την ακρίβεια αν σηκωθεί όρθιος και τεντωθεί, μπορεί να φτάσει και τα δυο μέτρα. Το βάρος είναι 60 κιλά και οι πατούσες του είναι πολύ χοντρές.

Στον Νταρκ αρέσει να κοιμάται στον ήλιο. Είναι πολύ χαρούμενος σκύλος. Του αρέσουν τα χάδια και τα παιχνίδια. Δεν του αρέσει όμως να μπαίνουν στο σπίτι του άλλοι άνθρωποι που δεν γνωρίζει. Ενώ με την οικογένειά του είναι πολύ φιλικός, με τους ζένους μπορεί να γίνει πολύ άχριος και επιθετικός.

Αυτό που στεναχωρεί τον Νταρκ είναι ότι τα αφεντικά του δεν τον χαϊδεύουν όσο θα ήθελε. Τόσο καιρό γαυγίζει για να τους δείξει με το δικό του τρόπο ότι θέλει περισσότερα χάδια αλλά δεν πετυχαίνει τον σκοπό του και κάθε φορά γυρίζει στο σπιτάκι του σκεφτικός.

Όσπου μια μέρα, του έρχεται μια λαμπρή ιδέα: σκέφτεται ότι ίσως πρέπει να κάνει το ακριβώς αντίθετο. Και πως αν δεν γαυγίζει τόσο, μπορεί να πετύχει το σκοπό του καλύτερα!

Αποφασίζει λοιπόν να σταματήσει να γαυγίζει, και να περιμένει ξαπλωμένος στο πάτωμα. Αυτό ήταν! Τα αφεντικά του μόλις τον βλέπουν καταλαβαίνουν ότι θέλει χάδια και βγαίνουν στην αυλή για να τον χαϊδέψουν.

Τώρα πια ο Ντάρκ είναι πολύ χαρούμενος γιατί παίρνει όσα χάδια θέλει και ακόμη περισσότερα.

Παλαιουδάκης Δημήτρης

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ

Πολλά χρόνια πριν ζούσε ένας πειρατής στη μέση της Θάλασσας. Ταξίδευε μόνος του σε ένα μεγάλο καράβι.

Ο πειρατής ήταν ψηλός με γαλάζια μάτια και καστανά μαλλιά. Στο αριστερό του χέρι αντί για δάχτυλα είχε ένα σιδερένιο γάντζο. Το πρόσωπό του φαινόταν ταλαιπωρημένο καθώς ήταν σκεπασμένο με φουντωτά και μακριά γένια. Τα ρούχα του ήταν σκισμένα και μαύρα από τη σκόνη.

Ο πειρατής ήταν καλός άνθρωπος. Του άρεσε να ακούει ροκ μουσική και να παίζει με το σπαθί του. Αυτό που δεν του άρεσε ήταν να κάνει μπάνιο. Από το πρωί που ξυπνούσε κοιτούσε τη θάλασσα με το τηλεσκόπιό του, για να δει αν πλησιάζει κάποιος εχθρός, ώστε να είναι έτοιμος να πολεμήσει.

Ένα πρωινό μόλις ξύπνησε είδε από το τηλεσκόπιό του ένα καράβι να έρχεται προς το μέρος του. Άμεσως έτρεξε να ετοιμαστεί να πολεμήσει. Σκέφτηκε όμως ότι είναι μόνος και ίσως δεν τα καταφέρει. Τελικά κατέβηκε στην καμπίνα του να κρυφτεί και να σκεφτεί τι να κάνει.

Μετά από λίγο του ήρθε μια ιδέα! Σκέφτηκε ότι για να σωθεί θα μπορούσε να γίνει φίλος με τους ανθρώπους από το άλλο καράβι. Πήρε λοιπόν την ντουντούκα του και φώναξε: «Θέλετε να γίνουμε φίλοι;» Το άλλο καράβι όλο και πλησίαζε.... Τότε ακούστηκε η ντουντούκα του καπετάνιου από το άλλο καράβι να λέει «Ναι και βέβαια ας γίνουμε φίλοι!»

Αφού συμφώνησαν και οι δυο αποφάσισαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους και να πλέουν στη θάλασσα μαζί.

Τώρα πια ο Πειρατής είναι χαρούμενος και ευτυχισμένος γιατί έχει κάποιον κοντά του.

Ο ΤΕΝΤΥ Ο ΑΣΠΡΟΣ ΧΝΟΥΔΩΤΟΣ ΑΡΚΟΥΔΟΣ

Ο Τέντι ήταν ένας άσπρος χνουδωτός αρκούδος. Ζούσε μαζί με μια οικοχένεια που είχε ένα κοριτσάκι, την Κατερίνα. Η Κατερίνα τον αγαπούσε πολύ. Του είχε χαρίσει μια όμορφη κόκκινη κορδέλα που τη φορούσε στο λαιμό και του πήγαινε πολύ.

Μια μέρα οι γονείς της Κατερίνας της έφεραν για δώρο κάποιες κούκλες. Η Κατερίνα ενθουσιάστηκε με τις καινούριες της κούκλες, ότι είχαν όμορφα ζανθά μαλλιά και εντυπωσιακά φορέματα. Από τότε, η Κατερίνα άρχισε να ζεχνάει τον Τέντι και δεν προτιμούσε να παίζει πια μαζί του. Ο Τέντι ένιωσε πολύ λυπημένος... Στεναχωρέθηκε πολύ και άρχισε να κλαίει σιωπηλά πάνω στο ράφι. Τότε αποφάσισε να δώσει μια λύση στο πρόβλημα του, και του ήρθε μια ιδέα για να τραβήξει την προσοχή της Κατερίνας: αποφάσισε να κρυφτεί για μερικές ώρες, με την ελπίδα ότι η Κατερίνα θα τον εκτιμούσε περισσότερο. Πράγματι όταν η Κατερίνα κατάλαβε ότι ο αρκούδος της εξαφανίστηκε, ανησύχησε και άρχισε να τον φάχνει παντού.

Όταν επιτέλους τον βρήκε, ήταν τόσο χαρούμενη! Τον πήρε αμέσως αγκαλιά, ανακουφισμένη που τον ζαναβρήκε, και αποφάσισε να μην παραμελήσει ποτέ ξανά τον παλιό της φίλο. Άρχισε να παίζει με όλα της τα παιχνίδια το ίδιο, και όλοι ήταν και πάλι χαρούμενοι!

Δρακοπούλου Όλγα

ΟΙ ΤΕΡΑΤΟΦΙΛΟΙ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ο Τριχωτούλης, ένα μεγάλο γέτι. Ο Τριχωτούλης πήρε αυτό το όνομα γιατί γεννήθηκε με πολλή τρίχα. Φοράει πάντα ένα μπλε σορτσάκι και όταν θυμώνει γίνεται μπλε.

Ο Τριχωτούλης και η παρέα του μένουν σε ένα καταφύγιο στο ζωολογικό κήπο του Γκρέισκαλ. Η παρέα του αποτελείται από διαφόρων ειδών τέρατα, και όλοι μαζί, είναι οι φύλακες του ζωολογικού κήπου! Η αλήθεια είναι όμως ότι ο Τριχωτούλης και η παρέα του δεν ήταν πάντα τέρατα... κάποτε ήταν ζώα κανονικά, όπως όλοι οι κάτοικοι

του ζωολογικού κήπου. Δυστυχώς όμως μια μέρα στο σημείο που ξεκουράζονταν έπεισε ένας κομήτης, και από τις αναθυμιάσεις που προκλήθηκαν στην περιοχή, μεταλλάχτηκαν σε τέρατα.

Μια μέρα η παρέα αποφάσισε
να φύγει κρυφά από το
ξωλογικό κήπο για να γυρίσουν
πίσω στο χωριό τους και στην
παλιά τους ζωή: να βρουν τα
παλιά τους σπίτια και τους
παλιούς τους φίλους. Ήταν πολύ
χαρούμενοι που θα έβλεπαν τους δικούς τους μετά από τόσο καιρό.

Όταν όμως έφτασαν εκεί κανείς δεν τους γνώριζε χιατί ήταν
μεταλλαγμένοι. Τότε εκείνοι άρχισαν να τραγουδούν ένα τραγούδι,
που το γνώριζαν μόνο οι κάτοικοι του χωριού τους. Έτσι κατάφεραν
να αποδείξουν ότι ήταν ίδιοι με αυτούς, ακόμη κι αν η όψη τους είχε
αλλάξει.

Χαρούμενοι που οι παλιοί τους φίλοι τους καλοδέχτηκαν και θυμήθηκαν
τα παλιά, επέστρεψαν χαρούμενοι στον ξωλογικό κήπο, που ήταν τώρα
το νέο τους καταφύγιο.

Γιώργος Νικολαίδης

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

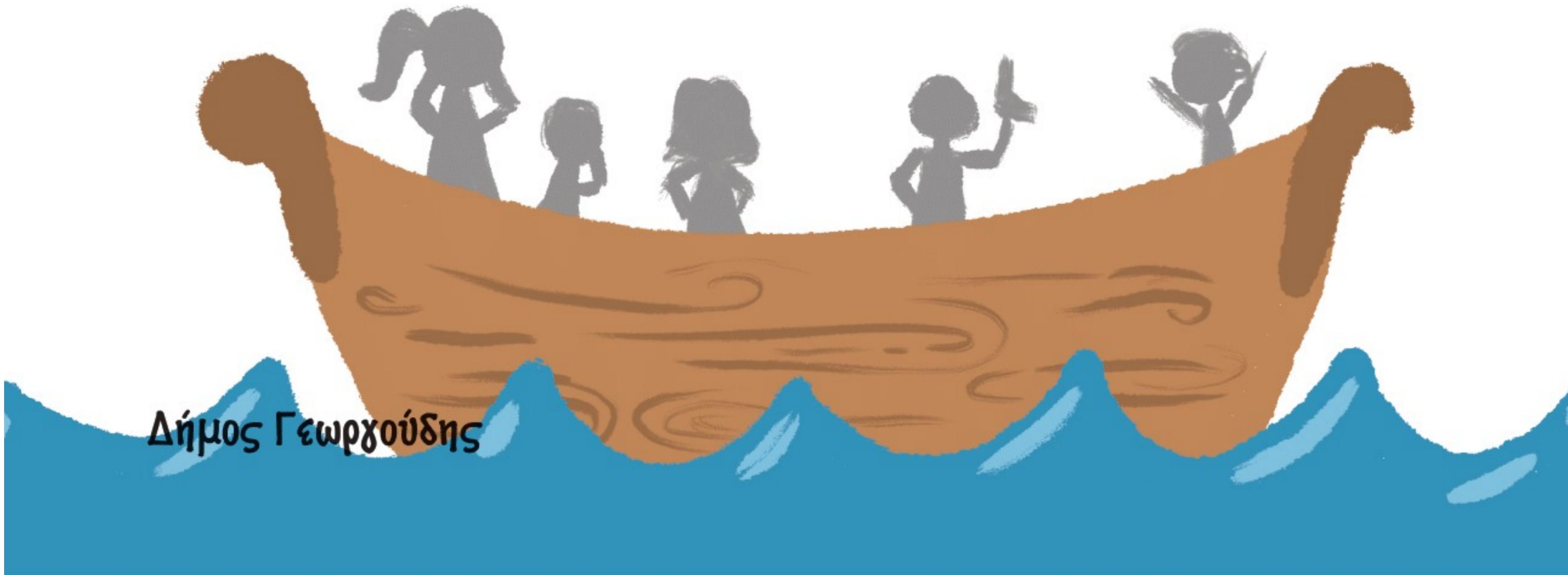
Δυο αδέρφια, ο Νικολής και η Βούλα, κάθε καλοκαίρι πηγαίνουν στους παππούδες τους για διακοπές. Ο παππούς τους, ο Κυρ Γιώργης και η γιαγιά τους, η κυρά Βούλα, ζουν στα Νέα Φλογητά, ένα παραθαλάσσιο χωριό της Χαλκιδικής. Εκεί τα παιδιά κάθε καλοκαίρι συναντούν τους τρεις αγαπημένους τους φίλους, τον Χρήστο, τον Μάκη και τη Μαρία, που περνούν και εκείνοι το καλοκαίρι τους στο χωριό.

Δεν είναι όμως όλες οι διακοπές ήσυχες. Το καλοκαίρι κόντευε να τελειώσει. Οι περισσότεροι παραθεριστές είχαν φύγει από το χωριό. Εκείνο το πρωί, όταν συναντήθηκαν όπως κάθε μέρα στην θάλασσα, οι πέντε φίλοι αποφάσισαν να πάνε βόλτα με τη βάρκα του κυρ Γιώργη. Ήθελαν να παίξουν τους πειρατές. Άν και ο παππούς αρνήθηκε να τους δώσει τη βάρκα όταν του τη ζήτησαν, προειδοποιώντας τους πως είναι μικροί για κάτι τέτοιο, εκείνοι δεν τον άκουσαν... Πήραν τη βάρκα του παππού κρυφά και ξανοίχτηκαν στη θάλασσα. Ξαφνικά η μηχανή έσβησε, ο αέρας δυνάμωσε και τα νερά άρχισαν να μπαίνουν στη βάρκα. Τα παιδιά φοβήθηκαν πολύ! Πώς θα μπορούσαν να ζητήσουν βοήθεια, καταμεσής της θάλασσας;

Ξαφνικά ο Νικολής θυμήθηκε το μικρό σιδερένιο κουτί που του είχε δείξει κάποια μέρα ο παππούς του. Ένα κουτί χειμάτο φωτοβολίδες. Με πολύ προσοχή, έριξαν την πρώτη... Δεν πρόλαβαν να ρίξουν και τη δεύτερη... όταν είδαν μια βάρκα να τους πλησιάζει. Ήταν ο παππούς του Νικολή, ο οποίος όταν αντιλήφθηκε ότι τα παιδιά έλειπαν από το σπίτι, αμέσως κατάλαβε που θα τους έβρισκε.

Ο παππούς, αφού τους έβγαλε στην ακτή και βεβαιώθηκε ότι είναι όλοι καλά, τους πήγε για φαγητό. Εκεί τα παιδιά του υποσχέθηκαν ότι δεν θα ξανακάνουν ποτέ κάτι τέτοιο χωρίς την παρουσία κάποιου μεγάλου και ο κυρ Γιώργης υποσχέθηκε ότι κάθε χρόνο την ίδια μέρα θα τους πηγαίνει μια βόλτα με τη βάρκα για να θυμούνται την περιπέτειά τους, η οποία αν και επικίνδυνη, είχε αίσιο τέλος.

ΤΟ ΔΕΚΑΟΧΤΑΧΡΟΝΟ ΠΑΛΙΚΑΡΙ

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μακρινό στρατόπεδο, ζούσε ένας στρατιώτης. Ήταν ένα δεκαοχτάχρονο παλικάρι, γεροδεμένο, ψηλό, φορούσε γυαλιά και είχε ίσια ξανθά μαλλιά.

Αν και του άρεσε η ζωή στο στρατόπεδο, σιγά σιγά άρχισε να νιώθει άσχημα γιατί η αλήθεια ήταν ότι αντιπαθούσε τα όπλα. Δεν ήθελε ούτε να τα βλέπει, ούτε να τα αγγίξει. Αυτό όμως του δημιουργούσε πρόβλημα, καθώς ένιωθε ότι έτσι δεν ήταν γενναίος και πειθαρχημένος στρατιώτης.

Άρχισε να λυπάται και να νιώθει άβολα μέσα στο στρατόπεδο, όταν σύγκρινε τον εαυτό του με τους υπόλοιπους φαντάρους.

Προσπάθησε να δώσει λύση στο πρόβλημά του αλλά μάταια. Ωστου ο διοικητής του στρατοπέδου, ένας άνδρας έξυπνος και δίκαιος, κατάλαβε ότι κάτι στεναχωρούσε το παλικάρι και τον φώναζε στο γραφείο του για να του μιλήσει.

Εκεί του έδωσε κουράχιο και του είπε να μη στεναχωριέται, γιατί παλαιότερα είχε αντιμετωπίσει και ο ίδιος το ίδιο πρόβλημα, αλλά το ξεπέρασε. «Αυτό δείχνει ότι είσαι ένας άνθρωπος με καλή καρδιά, που σου αρέσει η ειρήνη, του είπε. Τα όπλα δεν σε κάνουν γενναίο, η καρδιά σου είναι αυτή που δείχνει το κουράχιο σου και την τόλμη σου. Όλοι το ξέρουμε πόσο θαρραλέος είσαι, και πως είσαι έτοιμος να υπερασπιστείς την πατρίδα σου κάθε στιγμή.»

Τα λόγια αυτά έδωσαν μεγάλη δύναμη στον νεαρό, και ένα τεράστιο βάρος έφυγε από την καρδιά του. Έτσι, βρήκε πάλι το κουράχιο του, και συνέχισε να κάνει το καλό, να υπερασπίζεται τη δικαιοσύνη και τη φιλία, ώστε μια μέρα να μην χρειάζονται πια τα όπλα στη γη αυτή.

Ιωακείμ Σάγγος

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Μια καλοκαιρινή μέρα εγώ και η οικογένειά μου πήγαμε ένα ταξίδι για δύο εβδομάδες. Στο δρόμο της επιστροφής για το σπίτι μας εμφανίστηκε μπροστά μας ένα χελιδόνι. Ο μπαμπάς μου, μου είπε ότι το χελιδόνι δεν φαίνεται να είναι χτυπημένο αλλά μάλλον ζαλίστηκε λιγάκι.

Δεν ξέραμε τι να κάνουμε με το καημένο το χελιδόνι και αποφασίσαμε να το πάρουμε στο σπίτι μας. Του φτιάχαμε σπιτάκι και του βάζαμε κάθε μέρα νερό και φαγητό. Το χελιδόνι όμως έκανε συνέχεια ένα περίεργο θόρυβο. Έμοιαζε να κλαίει και αναρωτηθήκαμε για ποιο λόγο το κάνει...

Μετά από πολλές μέρες βλέπαμε τις φωτογραφίες από τις διακοπές μας. Στο σημείο λοιπόν που είχαμε βρει το χελιδόνι τραβήχτηκε κατά λάθος μια φωτογραφία. Εκεί φαινόταν το χελιδόνι με την οικογένειά του να πετάνε χαρούμενα. Σκεφτήκαμε ότι μάλλον το χελιδόνι έκλαιγε γιατί ήθελε την μαμά του.

Αποφασίσαμε να ξαναπάμε στο νησί και να ψάξουμε την οικογένεια του χελιδονιού. Ενώ ψάχναμε για τη φωλιά το χελιδόνι προσπαθούσε να μας δείξει κάτι και έτσι το αφήσαμε. Ήθελε να μας δείξει μια φωλιά πάνω στα δέντρα όπου μάλλον ήταν η μαμά και όλη η οικογένεια του χελιδονιού.

Κι έτσι έζησαν αυτοί καλά και μεις τσίου τσίου καλύτερα.

Βιολέτα Νετσόλη

Ο Ήιτμαν

Σε μια πόλη που τη λένε Emerald, ζει ο Ήιτμαν. Ο Ήιτμαν είναι φηλός, χωρίς μαλλιά, φοράει πάντα ένα μαύρο κουστούμι με μια ριγέ γραβάτα και στόχος του είναι να προστατεύει την πόλη του από τους κακοποιούς. Κάθε εβδομάδα πρέπει να λύσει και μια μυστηριώδη υπόθεση.

Ο Ήιτμαν έχει έναν στενό συνεργάτη, τον Dr Pilot, ο οποίος οδηγεί το ελικόπτερο με το οποίο ο ήρωας μας πηγαίνει στις αποστολές του. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι ο Dr Pilot είναι και σπουδαίος επιστήμονας που μπορεί να κάνει τις πιο εντυπωσιακές εφευρέσεις. Όταν ο Dr Pilot άρχισε να ξηλεύει τη φήμη που αποκτούσε ο Ήιτμαν, γιατί χινόταν όλο και πιο αχαπητός στους κατοίκους της Emerald, αποφάσισε να τον εξολοθρεύσει. Έτσι δημιούργησε ένα πιστό αντίγραφο του ήρωα, ένα μοχθηρό ρομπότ που το ονόμασε Ήιτμαν 2, και του έδωσε εντολή να εξοντώσει τον Ήιτμαν.

Το μοχθηρό ρομπότ κατάφερε να αιχμαλωτίσει τον Ήιτμαν, και να τον φυλακίσει στο υπόγειο του εργαστηρίου του Dr Pilot. Για κακή τους τύχη όμως, ο Ήιτμαν είχε επάνω του κρυμμένο ένα μικρόφωνο, και κατέγραψε όλη την αλήθεια.

Όταν μετά από πολλές προσπάθειες κατάφερε να αποδράσει, πήγε στην αστυνομία και τους απέδειξε την αληθινή του ταυτότητα, χάρη στην κασέτα που είχε ηχογραφήσει. Ήτσι με τη βοήθεια της αστυνομίας συνέλαβαν το ρομπότ αλλά και τον Dr Pilot, και τους φυλάκισαν. Με αυτό τον τρόπο ο Hit man κατάφερε να αποδείξει τη γενναιότητά του και την πίστη στον εαυτό του, από τότε οι κάτοικοι της Emerald ζούνε ακόμη πιο ήσυχοι και ασφαλείς.

Ελένη Χατζή

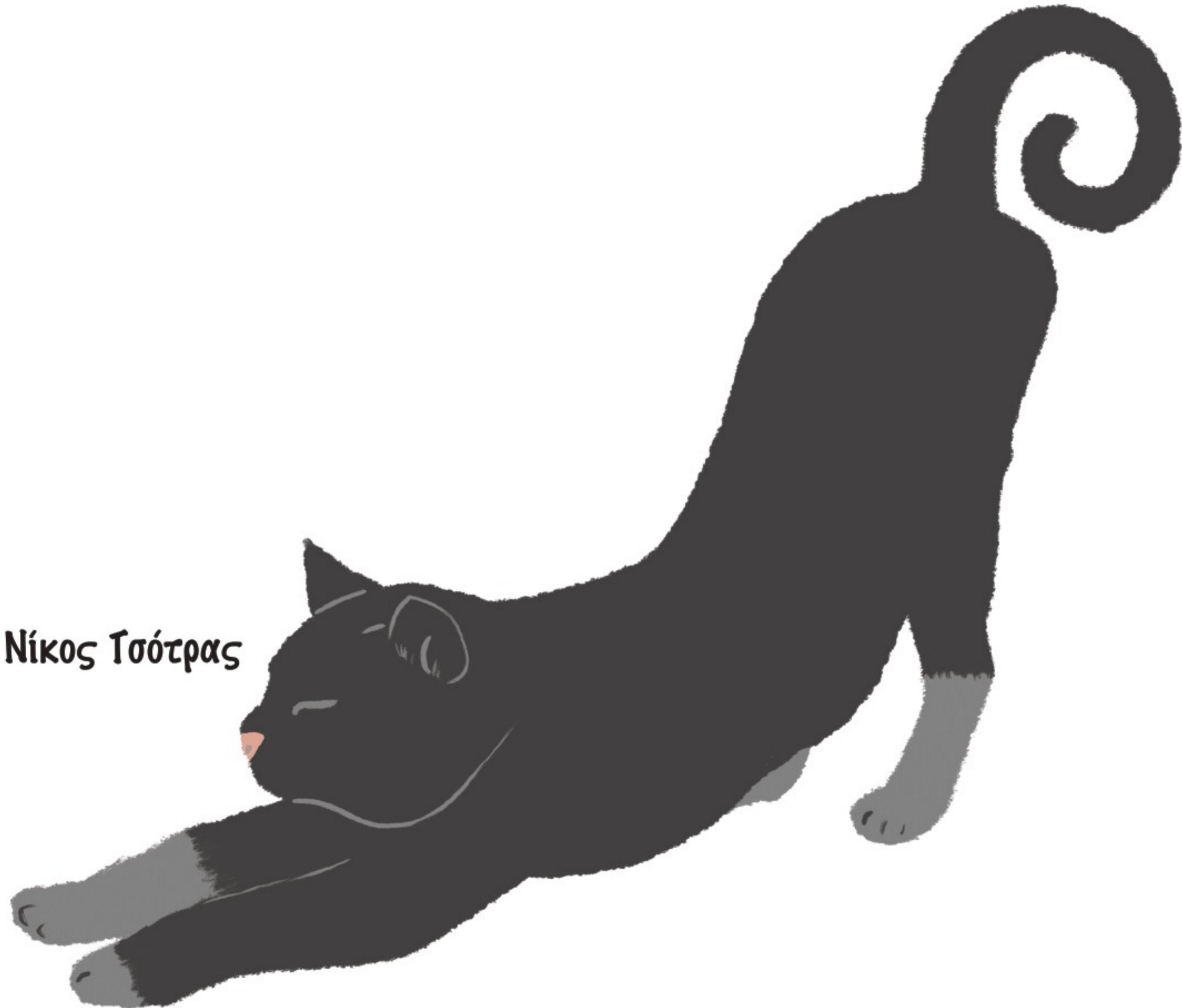
ΦΛΑΦΙ... Ο ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΣ ΓΑΤΟΥΛΗΣ

Γεια σας παιδιά.... Είμαι ο Φλάφι και σήμερα θα σας πω την ιστορία μου. Είμαι ένας πολύ χλυκός γατούλης. Το τρίχωμά μου είναι γκρι και τα πόδια μου άσπρα. Τα μάτια μου είναι πράσινα και έχω φουντωτή ουρά. Μου αρέσει να παίζω με την ουρά μου, να κυνηγάω ζωύφια και να ξεκουράζομαι με τις ώρες κάτω από τις ζεστές ακτίνες του ήλιου.

Γεννήθηκα σε μια κωμόπολη και ζούσα έξω στο δρόμο. Η ζωή μου ήταν πολύ δύσκολη και επικίνδυνη. Καθημερινά έψαχνα για νερό και φαγητό και κάποιο μέρος για να κοιμηθώ με ασφάλεια. Πολλές φορές έμπλεκα σε καυχάδες με άλλες γάτες και άλλες φορές με κυνηγούσαν σκυλιά. Ένιωθα φόβο, μοναξιά και πείνα. Ήθελα τόσο πολύ να βρω μια οικογένεια να με υιοθετήσει.

Μια μέρα καθώς έπαιζα με την ουρά μου είδα ένα αχοράκι. Ήρθε κοντά μου και με χάιδεψε. Μου άρεσαν πολύ τα χάδια του. Σκέφτηκα να τον καλοπιάσω μήπως και με πάρει σπίτι του. Έβαλα όλη την γοητεία μου και το αχοράκι έπαθε πλάκα μαζί μου. Την ίδια μέρα με πήρε στο σπίτι του. Ε με τόση γοητεία δεν μπόρεσε να αντισταθεί!

Και έτσι τώρα ζω σε ένα ζεστό σπίτι, έχω πάντα φαγητό και πολλά χάδια. Τα προβλήματά μου λύθηκαν και περνάω τέλεια!

Η ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΗ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

Κάποτε σε ένα δάσος πολύ μακριά, ζούσαν αχαπημένα διάφορα μικρά ζώα. Από όλα περισσότερο ζεχώριζε μια παρέα από φίλους που αποτελούταν από τον σκίουρο, τον λύκο, την ζαρκαδούλα και την κουκουβάγια. Η κουκουβάγια που ήταν η αρχηγός της παρέας, είχε καφέ χρώμα, μεγάλα μάτια, γαμψό ράμφος και δύο εντυπωσιακά φτερά. Ήταν πολύ σοφή, έξυπνη και καλόκαρδη. Είχε ένα μεγάλο χαμόγελο και όλοι πήγαιναν σε αυτή για να ξητήσουν τη σοφή συμβουλή της.

Μια μέρα στο ήσυχο δάσος, ξέσπασε μια μεγάλη πυρκαγιά. Η κουκουβάγια που πετούσε ψηλά, είδε την καταστροφή και έτρεξε να ειδοποιήσει τους άλλους. Μόλις πλησίασε στο δάσος, ανακάλυψε ότι δεν ήταν κανένας εκεί, μονάχα ο φίλος της ο σκίουρος που είχε ανέβει στο κλαδί ενός δέντρου και έτρεμε από τον φόβο του.

- Τι κάνεις εδώ; τον ρώτησε με περιέργεια;
- Όλοι έφυγαν τρέχοντας και παραλίγο να με πατήσουν, απάντησε ο σκίουρος

- Πού πήγαν οι άλλοι; Ξαναρώτησε η κουκουβάχια.
- Στον λόφο, εκεί όπου περνάει το ποτάμι, της είπε ο σκίουρος
- Έλα πάμε! Είπε η κουκουβάχια με ψύχραιμη φωνή. Τον πήρε στα φτερά της και φύγανε για το λόφο .

Όταν έφτασαν στο λόφο, βρήκαν όλα τα ζώα συγκεντρωμένα εκεί. Η κουκουβάχια τότε πρόσεξε ότι ένας τεράστιος κορμός είχε κλείσει το ρεύμα που περνούσε το ποτάμι.

Τότε παρακάλεσε να την ακούσουν όλα τα ζώα προσεκτικά. Κι έτσι έγινε. Η κουκουβάχια είπε ότι οι τυφλοπόντικες του δάσους θα μπορούσαν να σκάψουν έναν παραπόταμο που θα οδηγούσε στο δάσος και θα έσβηνε τη φωτιά. Ταυτόχρονα, τα υπόλοιπα ζώα θα προσπαθούσαν να σπρώξουν τον κορμό για να κυλήσει το νερό.

Όλα τα ζώα ακολούθησαν πιστά τις οδηγίες της κουκουβάχιας: οι τυφλοπόντικες έσκαψαν τον παραπόταμο και τα υπόλοιπα ζώα μετακίνησαν τον κορμό.

Έτσι όλοι μαζί με το σχέδιο της κουκουβάχιας, κατάφεραν να σώσουν το δάσος και η κουκουβάχια μας έγινε γνωστή ως "η πολυμήχανη κουκουβάχια".

Απόστολος Νατσιόπουλος

The story was created within the European Project, Weaving Webs of Stories (2019-1-UK01-KA201-062128), under the Erasmus+ Strategic Partnership programme (School Education).

Website: <https://www.weavingwebstories.com/>

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union